

ת"פ 40232/03/16 - מדינת ישראל נגד רבינו שלומוב, תומר נדב

בית המשפט המחוזי בחיפה

ת"פ 40232-03-16 מדינת ישראל נ' שלומוב (עציר) ואח'
בפני כבוד השופט אמיר טובי

לפני כבוד השופט אמיר טובי
המאשימה
מדינת ישראל

נגד
הנאשמים
1. רבינו שלומוב (עציר).
2. תומר נדב.

נוכחים:
ב"כ המאשימה: עו"ד גב' ענת שטיינשניד
ב"כ הנאשם 1: עו"ד אלעד אלימלך
הנאשם 1 באמצעות הליווי
הכרעת דין
(בעניינו של הנאשם 1)

כתב האישום

1. כנגד הנאשמים הוגש כתב אישום המייחס להם עבירת שוד בנסיבות מחמירות, לפי סעיף 402(ב) + 29 לחוק העונשין, התשל"ז-1977.

בעובדות כתב האישום נאמר כי ביום 1.3.16, סמוך לשעה 11:30, שהו רועי טוכבנד (להלן: "המתלונן") ופנינה לדבינה (להלן: "המתלוננת") ושניהם יחד ("המתלוננים") במבנה נטוש, סמוך לתחנת רכבת מזרח בחדרה (להלן: "המבנה"). סמוך לשעה 12:30 נסעו הנאשמים ברכבו של הנאשם 2 סמוך למבנה, הבחינו במתלוננים שעסקו בצילום, והחליטו לשדוד אותם.

הנאשמים עצרו את הרכב סמוך למבנה, נטלו מוטות ברזל שהיו במקום וניגשו למתלוננים. נאשם 1 אמר למתלוננים כי מדובר בשטח פרטי, כי הם מסיגי גבול וכי הוא יכול להרוג את המתלונן. באיומי המוטות ובנוכחות נאשם 2, דרש הנאשם 1 מהמתלונן את ארנקו. המתלונן, בפחדו מהנאשם, הפנה את הנאשם 1 לתא הקדמי בתיק הצילום שלו, שם היה הארנק. נאשם 1 נטל את הארנק ונטל מתוכו 300 ₪ בכוונה לשלול את הכסף מהמתלונן שלילת קבע.

נאשם 1 הוסיף ודרש מהמתלונן את הטלפון הנייד שברשותו מסוג "LG" (להלן: "הטלפון"), תוך שהוא והנאשם 2 מאיימים על המתלוננים באמצעות המוטות. המתלוננים ביקשו מהנאשמים שלא לקחת את הטלפון ולהסתפק בכסף אולם נאשם 1 אמר למתלוננים כי הם צריכים להודות לו על כך שהוא לא לוקח

עמוד 1

את המצלמה של המתלונן, שכן הוא נוהג "לקנוס" בסכום של 5,000 ₪. בפחדו מהנאשמים, מסר המתלונן את הטלפון לידי הנאשם 1 אשר נטל אותו לידי בכוונה לשלול אותו מהמתלונן שלילת קבע.

הנאשמים חזרו אל הרכב ועזבו את המבנה כשהם נושאים עמם את הכסף והטלפון.

נאמר כי במעשיהם נטלו ונשאו הנאשמים בצוותא חדא את הכסף והטלפון ללא הסכמת המתלונן, במרמה ובלי תביעת זכות בתום לב כשהם מתכוונים בשעת הנטילה לשלול אותם שלילת קבע מהמתלונן, וכשבשעת המעשה איימו לבצע מעשה אלימות במתלוננים כדי להשיג את הדבר הנגב ולמנוע את התנגדותם לגניבה. כל זאת שעה שהם בחבורה ומזויינים בנשק קר.

גדר המחלוקת

2. בדיון שהתקיים בפני ביום 4.5.16 הודה הנאשם 1 (להלן: "הנאשם") בכל עובדות כתב האישום. נאמר מפיו כי הוא כופר רק בנושא מוטות הברזל המצוינים בסעיפים 3 ו-4 לכתב האישום מאחר ואין בחומר החקירה תיעוד כלשהו לגבי אותם מוטות. נאמר כי הנאשם אינו כופר בכך שאחז בידו דבר מה אך אין וודאות כי מדובר בברזל ומה סוג המוט, שכן אין ראיות לעניין זה. הסנגור הצהיר כי הוא מוותר על חקירת כל העדים ומבקש לעבור לשלב הסיכומים כיוון שהוא כופר בהוראת החיקוק נשוא כתב האישום. נאמר כי העובדות המצוינות בכתב האישום אינן מקימות את העבירה המיוחסת לנאשם.

למותר לציין כי הנאשם 2 כפר בעובדות כתב האישום וההליך בעניינו ממשיך להתברר וקבוע לשמיעת ראיות.

למעשה, המחלוקת בין הצדדים מתמצה בשאלת מהות החפץ שהחזיק הנאשם בידו במועד הרלבנטי ובשאלה המשפטית באם העובדות המפורטות בכתב האישום מקימות את היסוד העובדתי הדרוש להרשעה בעבירה של שוד בנסיבות מחמירות.

מוטות הברזל

3. טענתו של הנאשם לעניין המוטות הינה כי לא הוכחה מהותם וסוגם של אותם מוטות וכי לא נעשה ניסיון על מנת לתפוס אותם ולהציגם כראיה מטעם המאשימה. נאמר כי המוטות המתוארים בכתב האישום כונו בכינויים רבים ושונים על ידי מי מהמעורבים - פעם כונו "מוט ברזל" (הודעת המתלוננת ת/13 ש' 4-5), פעם כונו אלת ברזל (תמלול דו"ח הובלה והצבעה שנעשה על ידי המתלוננת ת/15 ב' עמ' 2 ש' 30) ופעם כונו "ברזלים כאלה" (דו"ח עימות הנאשם עם המתלוננת ת/21 א'). עוד הוסיף הסנגור כי בניגוד למוטות הברזל, נתפס על ידי החוקרים בקבוק מים ממנו שתה הנאשם, נשלח לבדיקות מעבדה, טופל וצולם כנ ג

דרך כלל במוצג בתיק פלילי. לעומת זאת, לא נעשה כל ניסיון לאתר ולתפוס אותם מוטות ברזל ומכאן שאין כל ממצא פיזי המלמד על סוג המוט. ההגנה טענה כי מדובר במחדל חקירתי ומשלא עלה בידי המאשימה להוכיח כדבעי שימוש במוטות וסוגם, הרי שלא הוכח היסוד הדרוש לעבירת השוד המחייב יסוד של אלימות או איום באלימות, שכן לא ניתן להבין האם נוכח מהותם וצורתם החיצונית של המוטות, היה בהם כדי לזרוע פחד ולהטיל אימה על המתלוננים.

4. אין בידי לקבל טענת הנאשם לגבי אופיו ומהותו של החפץ שהחזיק בידו במהלך האירוע. הראיות המצויות בתיק החקירה מובילות למסקנה כי מדובר במוט ברזל שנחרט בזיכרונם של המתלוננים. אפתח בהודעה הראשונה שהתקבלה במוקד 100 מאת רמי עמר שדיווח על האירוע בהתאם לתיאור שקיבל מהמתלונן. מתמלול השיחה למוקד 100 (ת/1) עולה כי המודיע דיווח על שני בחורים ששדדו את רועי, צלם אופנה, לפני חצי שעה, באיומי לומים, כסף 300 ₪ מהארנק ונייד L.G 3.

אותו רמי עמר היה הראשון שנתקל במתלונן בסמוך לאחר האירוע ושמע מפיו תיאור על שהתרחש. בהודעתו ת/12 מסר כי הוא נקרה למקום באקראי שעה שעסק בעצמו בצילומים. לדבריו, הגיע אליו אדם שאינו מכיר את שמו, שהציג עצמו אף הוא כצלם, ובא להזהיר אותו כי שעה קודם לכן איימו עליו שני גברים באמצעות מוט ברזל ושדדו ממנו כסף וטלפון. כאמור, היה זה רמי עמר מי שהודיע למוקד 100 במשטרה על אודות שוד.

5. בהודעה הראשונה שמסר המתלונן מיום 1.3.16, שעות אחדות לאחר האירוע (ת/3), הוא סיפר כי הוא עוסק כתחביב בצילום וכי במועד הרלבנטי הגיע עם המתלוננת לתחנת רכבת מזרח בחדרה על מנת לצלמה. בעודם עסוקים בצילומים הגיעו לעברם שני גברים "אחד היה לו מבטא רוסי או קווקזי והשני נראה ישראלי. הם קראו לשמות שלהם הרוסי מריק והשני אבי... שניהם באו לכיוון שלנו כאשר הם מחזיקים במוט ברזל. הגיעו בהליכה מהירה כמו ריצה קלה אלינו..." (ש' 7-11 להודעה הנ"ל) (ההדגשה אינה במקור - א.ט.).

6. אף בעימות שהתקיים בין המתלונן לבין הנאשם, הטיח המתלונן בנאשם כי הוא שדד אותו ואיים עליו באמצעות מוט ברזל. הנאשם לא הכחיש את הדברים, הביע צער וחרטה וביקש סליחה מהמתלונן (ראו ת/10).

7. אף המתלוננת מתארת את הדברים באופן דומה ביחס למוטות הברזל. בהודעתה הראשונה מיום האירוע (ת/13) סיפרה המתלוננת שכאשר הגיעה יחד עם המתלונן לזירת האירוע "הגיעו לכיוון שלנו שני בחורים כבני 45-50 לערך, כאשר הם מחזיקים כל אחד ביד שלו מוט ברזל" (ש' 4-5 להודעה ת/13) (ההדגשה שלי - א.ט.). אף בדו"ח ההובלה וההצבעה שנעשה עם המתלוננת היא ציינה כי שני הבחורים רצו לעברם עם אלות ברזל (ת/15 ב' ש' 30).

8. במהלך העימות שנערך בין המתלוננת לבין הנאשם, הטיחה בו המתלוננת כי הוא הגיע, יחד עם אחר,

לזירת האירוע "עם ברזלים כאלה וכעסו שאנחנו במקום ואמרו שזה שטח פרטי..." (ראו דו"ח עימות ת/21 א')

9. הנאשם עצמו אישר בהודעתו הראשונה מיום 10.3.16 (ת/30 א') כי כאשר התקרב למתלוננים, החזיקו הוא והנאשם 2 ברזלים בידיים כדי להפחיד את המתלונן שלא ימשיך לצלם את המתלוננת (שם, ש' 6). במהלך השחזור, כשהוא מוביל את חוקריו למקום האירוע, סיפר הנאשם כי הצטייד במוט ברזל המשמש לבטון (נקרא בפיו ארמטורה) שארכו כחצי מטר (תקליטור ת/31 ג' דקה 08:24).

10. נוכח מקבץ הראיות שפורטו לעיל, ובשים לב לכך שהסנגור ויתר כליל על חקירת העדים, כמו גם על העדת הנאשם, לא ברור על מה נסמכת הטענה לעניין אי הוכחת אופיים ומהותם של מוטות הברזל בהם החזיקו הנאשמים. אין זה משנה כלל אם אותם מוטות כונו פעם בשם "מוט ברזל", "לום ברזל", "אלת ברזל" או "ברזלים כאלה". אין ספק כי מדובר במוט ברזל שאף על פי הודעת הנאשם ארכו כחצי מטר, אותו נטל הנאשם מזירת האירוע והלך כשהוא אוחז בו לכיוונם של המתלוננים. אדגיש כי שתיקתו של הנאשם והימנעותו מלהעיד, מחזקת את ראיות התביעה לגבי כך שמדובר במוט ברזל. אילו רצה להוכיח כי אחז בידו דבר מה אחר, יכול היה על נקלה להעיד ולהסביר מהו אותו חפץ שבו אחז בשעת האירוע. העובדה שהנאשם בחר שלא לעשות כן, מלמדת כי אין בפיו גרסה אחרת מלבד זו שמסר בחקירתו וזו שנשמעה מפי המתלוננים והועלתה על הכתב בכתב האישום.

העובדה שמוטות הברזל לא נתפסו פיזית, אין בה כדי לשנות ממסקנתי דלעיל. במהלך ההובלה וההצבעה של הנאשם, ניתן להבחין בברזלים ובשאר בנייה מפוזרים במקום (ת/31 ג') ולכן העובדה שאותו מוט ברזל בו אחז הנאשם לא נתפס, אינה בבחינת מחדל ראיתי. מסקנה זו נכונה ביתר שאת שעה שהנאשם עצמו אישר כי מיד לאחר האירוע השליך במקום את המוטות בהם השתמשו הוא והנאשם 2 (ראו הודעת הנאשם ת/30 א' ש' 14). בנסיבות אלו, אין כל מקום לצפות שהמאשימה תיטול את כל מוטות הברזל המצויים בזירת האירוע על מנת לאתר את המוט הספציפי בו אחז הנאשם, בייחוד כאשר הנאשם עצמו אינו מכחיש כי אחז במוט ברזל ומתאר את מידותיו ואת מהותו. ודוק, לא כל הימנעות מצד המאשימה מלחקור סוגיה מסוימת מובילה באופן אוטומטי למסקנה כי מדובר במחדל חקירתי המוביל לזיכויו של נאשם. שאלת קיומם של מחדלי חקירה נבחנת בשני שלבים. ראשית, נבחנת השאלה באם התרחש מחדל חקירתי ורק אם תיענה שאלה זו בחיוב, תיבחן השאלה האם בשל אותו מחדל נפגעה יכולתו של הנאשם להתמודד כראוי עם חומר הראיות שעמד נגדו, עד כי קיים חשש ממשי לקיפוח הגנתו או לפגיעה בזכותו להליך הוגן. נקבע בפסיקה כי בחינה זו נעשית תוך שקלול המחדלים הנטענים אל מול התשתית הראייתית שהונחה בפני הערכאה הדיונית. (ראו: ע"פ 8886/14 פלוני נ' **מדינת ישראל** (15.3.2016); ע"פ 434/15 פלוני נ' **מדינת ישראל** (4.2.2016)). בענייננו, גם לו הייתי מגיע למסקנה כי מדובר במחדל חקירתי, ואני רחוק מלעשות כן, הרי שלנוכח התשתית הראייתית המבוססת שהניחה בפני המאשימה, לא היה בכך כדי לשנות את הכרעת הדין. מארג הראיות שהציגה המאשימה מוביל למסקנה כי לא נתקפחה זכותו של הנאשם ולא נפגעה הגנתו.

11. על יסוד מקבץ האמור, אני קובע כממצא עובדתי כי הנאשם אחז בידו מוט ברזל במהלך האירוע.

שוד בנסיבות מחמירות

12. זו לשונו של סעיף 402 לחוק העונשין:

"(א) הגונב דבר, ובשעת מעשה או בתכוף לפניו או לאחריו מבצע או מאיים לבצע מעשה אלימות באדם או בנכס כדי להשיג את הדבר הנגנב או לעכבו אצלו או כדי למנוע התנגדות לגניבת הדבר או להתגבר עליה, הרי זה שוד ודינו של השודד מאסר ארבע עשרה שנים.

(ב) היה השודד מזויין בנשק או במכשיר שיש בהם כדי לסכן או לפגוע, או שהיה בחבורה או שבשעת השוד או בתכוף לפניו או לאחריו הוא פצע אדם, היכה או השתמש באלימות אחרת כלפי גופו דינו מאסר עשרים שנים".

13. עבירת השוד כוללת ארבעה יסודות כדלקמן - 1. גניבה (כאמור בסעיף 383 חוק העונשין); 2. אלימות או איום במעשה אלימות באדם או בנכס; 3. האלימות או האיום צריך שיינקטו בשעת מעשה או בתכוף לפניו או לאחריו; 4. האלימות או האיום צריך שיינקטו במטרה להשיג את הדבר הנגנב או כדי לעכבו בידי הגנב או כדי למנוע התנגדות לגניבה או להתגבר עליה. (ראו: ע"פ 1160/09 **אזולאי נ' מדינת ישראל** (19.10.2009); קדמי, על הדין בפלילים, חלק שני (מהדורת תשע"ג - 2013), 931).

בענייננו, רכיב הגניבה התקיים שכן אין חולק כי הנאשם נטל ונשא את מכשיר הטלפון של המתלונן וכן סך ₪ 300 שנטל מארנקו. הנאשם הודה בכך במסגרת תשובתו לכתב האישום והודיה זו מתייחסת אף לכוונתו לשלול את הרכוש הגנוב מהמתלונן שלילת קבע. יסוד האיום מתקיים בכך שהנאשמים דרשו מהמתלונן את כספו ואת הטלפון שלו שעה שהם אוחזים בידיהם מוטות ברזל. אין צורך כי ייעשה שימוש בפועל באלימות על מנת שהעבירה של גניבה תהפוך להיות עבירת שוד. די בכך שנעשה איום בשימוש באלימות על מנת להשיג את הרכוש הנגנב כדי שאותה עבירה תיכנס לגדרה של עבירת השוד. האיום יכול שיהיה מילולי ויכול שילבש צורת התנהגות כגון הנפת מוט לעבר נושא האיום (ראו: ע"פ 5299/92 **הררי נ' מדינת ישראל**, פ"ד מט(3) 485).

14. אין בידי לקבל את טענת הנאשם אותה העלה גם בחקירתו, לפיה אחיזתו במוט הברזל נועדה להגן על המתלוננת הואיל וחשד כי המתלונן מבצע בה מעשים שלא בהסכמתה. לא היה דבר בהתנהלות המתלוננת או בהתנהגותה שהיה בו כדי להוביל את הנאשם למסקנה כי היא חשה מאוימת מפני המתלונן. הנאשם אף לא טרח לשאול אותה אם כך היא מרגישה. נהפוך הוא, המתלוננת הפצירה בנאשם להחזיר למתלונן את מכשיר הטלפון וכי יסתפק בכסף שנטל מארנקו, אך הוא לא שעה לה. לא זו בלבד, אלא שהמתלוננת הפצירה בנאשם שיניח להם לנפשם. די בכך על מנת לדחות את גרסתו השקרית לפיה פעל מתוך רצון להגן על המתלוננת.

15. אין ספק גם כי האיום בנקיטת אלימות נועד להניע את המתלונן למסור לנאשם את הטלפון והכסף שהיו ברשותו. איני רואה לייחס חשיבות לעובדה שהנאשם לא נטל לידיו את המצלמה שכן אין בכך כדי לאיין את מעשה הגניבה שנעשה ביחס לכסף ולמכשיר הטלפון השייכים למתלונן. שני המתלוננים ציינו בהודעותיהם ובעימות שנערך אל מול הנאשם את דבר קיומם של המוטות בידי הנאשמים. דבר זה מחזק את המסקנה כי חשו מאוימים וכי פעלו מתוך תחושה זו במסרם את הרכוש לידי הנאשם.

16. הנסיבות המחמירות של עבירת השוד מוצאות את ביטוין בסעיף 402 (ב). די בכך שהנאשם החזיק בידו מוט ברזל שיש בו כדי לסכן או לפגוע במתלוננים כדי למלא את היסודות הדרושים להפיכת העבירה משוד סתם לשוד הנעשה בנסיבות מחמירות.

אוסף כי אין בידי לקבל את טענת הנאשם כי לא פעל בצוותא עם הנאשם 2 וכי מעמדו של האחרון הנו של מסייע בלבד. סעיפים 19 ו- 31 לחוק העונשין מסווגים את דרכי ההשתתפות השונות בביצוע העבירה. סעיף 29(ב) קובע כי "המשתתפים בביצוע עבירה תוך עשיית מעשים לביצועה, הם מבצעים בצוותא, ואין נפקה מינה אם כל המעשים נעשו ביחד, או אם נעשו מקצתם בידי אחד ומקצתם בידי אחר". ההלכה שנקבעה ביחס לסעיף זה מורה כי המבצע בצוותא מצוי בגדרי "המעגל הפנימי" של מבצעי העבירה גם מקום שהתנהגותו אינה מקיימת את הרכיב ההתנהגותי המוגדר בעבירה (ראו: ע"פ 5706/11 רון נ' **מדינת ישראל** (11.12.2014); ע"פ 4389/93 **מרדכי נ מדינת ישראל**, פ"ד נ(3), 239). עוד נקבע כי מעשיו של כל מבצע בצוותא בנפרד אינם חייבים להיות חיוניים להצלחת העבירה ודי בכך שמעשים אלו משולבים בתוכנית שנועדה לביצוע העבירה ומהווים שותפות מלאה בביצועה. במרוצת השנים נקבעו בפסיקה מספר מבחנים לזיהוי של המבצע בצוותא, במובחן מיתר המשתתפים בביצוע העבירה כדלקמן: מבחן השליטה המחייב כי המבצע יהווה חלק מן התוכנית המשותפת לביצוע העבירה הפועל בצוותא חדא עם אחרים להגשמתה; מבחן הקרבה הבוחן את מידת קרבתו של כל אחד מהמשתתפים לביצוע העבירה; המבחן הפונקציונאלי לפיו המבצע בצוותא הוא מי שנוטל חלק מהותי בביצוע העבירה, במובן הרחב של המושג "ביצוע"; המבחן המשולב המאזן בין היסוד ההתנהגותי ליסוד הנפשי ולפיו ככל שהיסוד הנפשי של העושה גבוה יותר כך ניתן להסתפק בדרגה נמוכה יותר של העשייה מבחינת היסוד העובדתי. (למבחנים שנקבעו להגדרת המבצע בצוותא ראו: ע"פ 4428/13 **שיטריט נ' מדינת ישראל** (30.4.2014)). אשר ליסוד הנפשי, נדרש ממבצע בצוותא כי תהא לו מודעות בנוגע לכל אחד מרכיבי העבירה, וכן לעצם היותו מבצע בצוותא (ע"פ 2103/07 **הורוביץ נ' מדינת ישראל** (31.12.2008)).

בענייננו, הנאשם 2 נכח בזירת האירוע כשהוא אחז בידו מוט ברזל וזאת מתוך כוונה להטיל אימה על המתלוננים ובמטרה לאפשר ביצוע מעשה השוד. נכון הוא שהנאשם היה הדומיננטי מבין השניים במהלך השוד, אך אין בכך כדי להרחיק את הנאשם 2 מהמעגל הפנימי של ביצוע העבירה. הנאשם 2 אחז בידו מוט ברזל, נכח בעת השמעת איומיו של הנאשם 1 ובעת שדרש את הרכוש השייך למתלונן ונטל אותו לידיו. אחיזתו במוט המאיים וחבירתו לנאשם 1 לכל אורך האירוע, כמו גם הסתלקותם של השניים מהזירה ברכבו של הנאשם 2, מלמדת על ביצוע העבירה בצוותא חדא.

עבירות אחרות קלות יותר - האמנם?

17. הסנגור בקש לעשות שימוש בסעיף 184 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב - 1982 ולקבוע כי הנאשם ביצע את אחת העבירות הבאות - תקיפה לשם גניבה, עבירה לפי סעיף 381(א)(2) לחוק העונשין, גניבה בהפחדה עבירה לפי סעיף 383(ג)(1)(ב) לחוק העונשין או דרישת נכס באיומים עבירה לפי סעיף 404 לחוק העונשין.

18. עבירת התקיפה לשם גניבה הקבועה בסעיף 381(א)(2) לחוק העונשין כוללת אמנם אותם ארבעה יסודות המנויים בעבירת השוד. ההבחנה בין שתי העבירות נסבה על רכיב הגניבה שכן עבירת השוד מתגבשת רק באם בוצעה גניבה בפועל, בעוד עבירת התקיפה לשם גניבה מתגבשת בשלב מוקדם מן הגניבה, היינו בשעת התקיפה שתכליתה לאפשר את מעשה הגניבה (ראו לעניין זה: קדמי, על הדין בפלילים חלק שני (מהדורת תשע"ג - 2013), 950 וחלק שלישי (מהדורת תשס"ו - 2006), 1526; ת"פ (מחוזי ת"א) 14127-09-10 **מדינת ישראל נ' יחזקאל** (5.7.2011)). בענייננו, הואיל והיסוד של הגניבה בפועל התקיים, לא היה מקום לייחס לנאשם עבירה של תקיפה לשם גניבה.

19. יסודותיה של העבירה של דרישת נכס באיומים על פי סעיף 404 לחוק העונשין הם אלה: 1. דרישה למסור דבר מה בעל ערך, להבדיל מגניבתו; 2. מאדם (המחזיק בדבר ערך); 3. דבר ערך; 4. תוך שימוש באיומים או בכוח כלפי המחזיק.

השופט קדמי בספרו "על הדין בפלילים" חלק שני, מהדורה תשס"ו - 2005, 777 מצין בהתייחס לעבירה זו של דרישת נכס באיומים את הדברים הבאים:

"על אף הקרבה שבין עבירה זו לבין העבירה של ניסיון לשוד, המדובר בעבירה עצמאית הנבדלת מהשוד בשניים אלה: ראשית - בכך שלא נדרשת כאן "כוונת שוד" - קרי, נקיטה באיומים או באלימות "כדי" להבטיח את הגניבה - אלא "כוונת גניבה"; ושנית - והוא עיקר - בכך שהדגש מושם כאן על ה "האילוץ" למסור את הדבר ולא על "אין ההתנגדות" לגניבתו, המאפיינת עבירת שוד".

בנוסף, הבדל יסודי נוסף בין שתי העבירות טמון בכך שעבירת דרישת הנכס באיומים מייחסת למבצע העבירה את הכוונה לגנוב במובחן מהשלמת הגניבה בעבירת השוד המהווה חלק משרשרת פעולותיו של הנאשם. בעבירת דרישת הנכס באיומים לא נדרש כתנאי קיום עבירת המשנה, היא עבירת הגניבה. מלים אחרות, העבירה תושלם גם אם בעקבות אותה הצגת דרישה באיומים לא זכה הנאשם בדבר. (על האבחנה בין שתי העבירות ראו פסק דינו של סגן הנשיא כב' השופט משה דרורי בת"פ (י-ם) 1304-05-14 **מדינת ישראל נ' הלר** (8.2.2015)).

בענייננו, נוכח השימוש באיומים שנועד להבטיח את הגניבה ובשים לב לכך שעבירת הגניבה הושלמה, ברי כי מדובר בעבירת שוד ולא דרישת נכס באיומים.

20. אשר לעבירה של גניבה בהפחדה, הרי שמרגע שמדובר באיומים לבצע מעשה אלימות, כפי שארע בענייננו מכוח הנפת מוטות הברזל בפני המתלוננים, הרי שמדובר בעבירת שוד מובהקת. גניבה בהפחדה יכולה להתקיים מקום שהאיום לא כלל איום בפגיעה פיזית. (ראו: קדמי, על הדין בפלילים, חלק שני, (מהדורת תשס"ו - 2005), עמ' 616).

סיכום של דבר

21. הואיל ולא היתה מחלוקת אמיתית בנוגע ליסודות העובדתיים שבכתב האישום, לבד מסוגיית המוטות שאף היא לא גילתה מחלוקת של ממש, ובשים לב לראיות שהציגה בפניי התביעה לרבות הודאת הנאשם עצמו, אני קובע כי המאשימה עמדה בנטל המוטל עליה להוכיח מעבר לספק סביר את העבירות המיוחסות לנאשם. לא מצאתי לקבל את טענות ההגנה בדבר האפשרות להרשיע את הנאשם בעבירות שחומרתן פחותה מהעבירות שיוחסו לו.

22. לפיכך, אני מרשיע את הנאשם בביצוע עבירה של שוד בנסיבות מחמירות לפי סעיף 402(ב) לחוק העונשין+ סעיף 29 לחוק העונשין .

ניתנה היום, ה' תמוז תשע"ו, 11 יולי 2016, במעמד הצדדים.